

Стратегија напетости, увод у диктатуру

У мом четворогодишњем истраживању успео сам да докажем да је НАТО преко четрдесет година, у току хладног рата, у операцији под именом „Гладио“, у шеснаест држава западне Европе основао и помагао тајне герилске командосе, без знања парламената тих држава.

Разговор водио и превео: Милан Старчевић

„Северноатлантски савез (НАТО), највећи војни савез руковођен од стране Америке, после Другог светског рата је у свим западним државама основао тајне армије, чији је првобитни циљ био да у случају да Варшавски пакт окупира западну Европу, организују покрет отпора. Те тајне армије НАТО-а, које су обучаване од англосаксонских тајних служби, ЦИА и МИ6, у појединим земљама биле су умешане у тешке злочине, као што су терористички напади, убиства и мучење заробљеника“. Ово је један од цитата из књиге „Тајне НАТО армије“, аутора доктора филозофије Данијеле Гансера, швајцарског историчара и професора Универзитета у Базелу. Чим се дело појавило на тржишту, изазвало је праву сензацију, и јавно мњење је било шокирано изнетим чињеницама, на 445 страна рукописа, а о успеху књиге говори податак да је она до сада преведена на десет језика.

Данијеле Гансер је радо виђен гост на многим међународним предавањима пошто следи за једног од најбољег познаваца историје после 1945. године. Његови научноистраживачки радови су усмерени на геостратешке односе, прикривено вођене ратове, тајне службе и специјалне војне јединице, енергетику и ратове за ресурсе, економију и људска права. Директор је Швајцарског института за истраживање мира и енергетског ресурса са седиштем у Базелу.

Господине Гансер, као аутор књиге „Тајне НАТО армије“ разоткрили сте једну вишедеценијску строго скривану тајну о злочинима Северноатлантске алијансе над човечанством. Колико је година НАТО водио невидљиви терористички рат, у којим западним земљама, и о каквим је радњама реч?

- У мом четворогодишњем истраживању успео сам да докажем да је НАТО преко

четрдесет година, у току хладног рата, у операцији под именом „Гладио“, у шеснаест држава западне Европе основао и помагао тајне герилске командосе, без знања парламената тих држава. У Италији и осталих седам држава припадници ове тајне организације радили су заједно са терористима и злочинцима, спроводећи у дело своју замисао, као што је, на пример, војни пуч у Грчкој 1967, покушај атентата на председника Француске Шарла де Гола, убиства опозиционара у Португалу, истребљивање Курда у Турској, бомбашки напади у Милану и Риму децембра 1969 (где је шеснаест људи погинуло, а осамдесет рањено), експлозија бомбе августа 1980. у Болоњи, од које је осамдесет пет особа изгубило животе, а двеста тешко повређено, серија бомбашких напада у Белгији осамдесетих година, али су највероватније одговорни и за атентат у Минхену на „Октоберфесту“ 1980. године. Прве контуре повезане мреже открио је у лето 1990. италијански истражни судија Касон пошто је, после престреса случаја, обавестио италијански парламент. Тадашњи председник Владе, Ђулио Андреоти, био је приморан да призна постојање герилских јединица под вођством војних тајних служби.

Са којим циљем су основане тајне армије НАТО-а?

- По окончању Другог светског рата, Енглези и Американци контролисали су западну Европу, а Стаљин источну. Први избори у Италији 1948. године ставили су свима до знања да комунисти могу преузети власт; нарочито је то уочљиво било на изборима шездесетих и седамдесетих година, када су комунисти освојили између 27 и 34 процената гласова. Повратак левичара био би супротан договору на конференцији у Јалти, па се по сваку цену морало спречити њихово преузимање власти. То је био добар разлог за извођење тајних операција и стварање структура тајних армија НАТО-а у свим државама западне Европе. ЦИА и МИ6 обучавале су десничарске екстремисте,

уз јасне сигнале да ће они дејствовати само у случају совјетске инвазије; међутим, злоупотребили су их да би контролисали становништво и сејали страх.

Након открића у Италији, да ли је дошло до реакција у парламентима и какав је епилог?

- Само је у Белгији, Швајцарској и Италији дошло до испитивања случаја, али се брзо испоставило да су у свим државама особе из свих политичких група, укључујући и левицу, док су били на власти, били умешани у аферу. После тога престао је даљи притисак да се до краја сазна истина. Ипак, морам напоменути да сам, захваљујући истраживачком раду италијанског Сената, и сам касније дошао до вредних података о структури и начину рада операције „Гладио“. Потврду о постојању тајних НАТО армија добио сам и од неких бивших генерала алијансе и Европског парламента.

Јесте ли икад покушали да на било који начин дођете до информација из седишта НАТО-а у Бриселу?

- Јесам. Замолио сам портпарола НАТО-а Лија Мекленија да ми дозволи увид у случај „Гладио“. Категорично ме је одбио, рекавши притом: „Мени је непозната било каква повезаност НАТО-а са операцијом „Гладио“.

Пређимо на садашњост и на питање проширења НАТО-а на исток, на земље које су некада биле у саставу Совјетског Савеза, а и на земље на Балкану. Какве ће то последице имати у погледу будућности? Каква ли се реакција од Русије може очекивати?

- НАТО не гледају из истог аспекта овде на западу, и на истоку. У Немачкој, Француској и Швајцарској, то су земље које добро познајем, народу се НАТО представља као војна сила која се бори за демократију и људска права. Русија на НАТО гледа из другог угла јер је то за њих војни савез који се све више приближава руским грађанима. Када пратимо развој догађаја од

1991. године, закључујемо да је од стране Горбачова пружена јединствена шанса да се Варшавски пакт и НАТО договоре без оружаног сукоба, да се Источна Немачка, која је била у Варшавског пакту, интегрира у уједињену Немачку. Сматрам да је ово био важан чин за светски мир, али је уједно Горбачов рекао и да не жели да се НАТО даље шири на Пољску, Румунију, Бугарску... Буш старији му је то и обећао; међутим, као што знамо, он није испоштовао реч. НАТО се у међувремену проширило, и то свакако није добар расплет догађаја јер то ширење НАТО-а се у појединим земљама, које су биле у интересној сфери Совјетског Савеза и сада желе да буду чланице НАТО-а, спорадично прихвата са одобравањем, док са друге стране Москва ову игру прихвата као стезање обруча око ње. Хајде на тренутак да заменимо улоге, па да кажемо да је Варшавски пакт преживео, а да је НАТО расформиран, те да је Варшавски пакт преузео Француску, Шпанију и Португал, а да притом нема намеру да се заустави, него хоће да преузме и Мексико. Нема сумње да би Америка схватила да се око ње ствара обруч. У том контексту, целокупну политику НАТО-а видим као критичну, пре свега зато што се после терористичког напада у Њујорку 11. септембра 2001, где се још није утврдило шта се заиста догодило, овај војни савез сматра угроженим, па се прокламовало да су све чланице НАТО-а у рату. Од тада је НАТО добио већи легитимитет, тако да могу замислити да ће ускоро са њихове стране доћи нови цитати, у којима ће се они позивати да су дужни да делују када је негде у свету, рецимо, угрожена енергетска безбедност, или да ће НАТО доктрина по питању нафте и гаса бити све заступљенија.

Да ли је, за Вас лично, НАТО опасност за светски мир?

- НАТО је у прошлости водио офанзивне ратове. Бомбардовало је Југославију 1999. године, без мандата Савета безбедности, инволвиран је у рат у Авганистану, и када одемо даље, долазимо до ове године и рата у Либији. У Либији је мандат дат да се контролише ваздушни простор, а не да се мења режим. Тај мандат је потом од Савета безбедности проширен, како би се срушио режим, па сада НАТО не контролише само ваздушни простор, већ и копно, и нову владу. Зато и говорим да је веома проблематично како се НАТО понашао у последњих двадесет година, а целу ситуацију морамо сагледати у ширем обиму. НАТО до 1991. године није водио ратове, све до напада на босанске

Србе 1995, који, узгред речено, у западном свету скоро да нигде није ни споменут. Мишљења сам да Швајцарска у сваком случају не приступа овој алијанси. НАТО категорично није транспарентна организација, већ је то војна организација која је доминирана од Америке, и која нема потврду да је демократска.

Последњих неколико месеци учестали су државни пучеви у Северној Африци, терористички напади, били смо сведоци масовних нереди у Лондону, тренутно Њујорк привлачи светску јавност због протеста под именом „Окупирајмо Волстрит“, а уз све то финансијска криза

све више узима маха. Поједини светски независни политички аналитичари говоре да иза свих дешавања стоје утицајни лобисти који човечанство свесно желе да дестабилизују. Делите ли ово мишљење?

- Могу рећи да постоји стратегија напетости и да она није од јуче. Узмимо само пример како је она функционисала у периоду хладног рата. Припадник, рецимо, италијанске војне тајне службе изведе терористички напад, а кроз вешту пропаганду за то дело оптуже се непријатељи из Комунистичке партије, активисти антинуклеарног покрета или мировног покрета, а све са циљем да се политички душманин дискриминише. У становништву се тада појављује осећај страха, са

претпоставком да ће избити хаос. На тој бази страха држава тада поопштрава законе, као на пример да увече од седам часова важи забрана изласка, војни буџет се тада повећава, што опет отвара могућност да се правна држава уништи, и да се уведу диктаторска правила. Није лако доказати да и данас постоји стратегија напетости јер се трагови злочина брзо уништавају, непријатељ се одмах проглашава, становиштво олако прихвата ту тезу, и онда када дођу историчари или активисти из мировних покрета, са надом да поново истраже цео предмет, то код људи изазива иритацију, јер они већ имају јасну представу на чијој је страни одговорност.

Где су узроци насиља у свету? Прети ли нам масовни оружани сукоб, можда чак и Трећи светски рат?

- Насиље представља још увек велики проблем. Узмимо само пример Другог светског рата, где је животе изгубило 60 милиона људи, највећи део у Русији. Када својим студентима желим да објасним колики је тај број, ја им онда кажем да иду у Француску, која има толико становника, па нека замисле да су сви они мртви. На крају рата, да би све превазишли, Американци су на Јапан бацили две атомске бомбе, а не треба заборавити Аушвиц, логор за уништење Јевреја. Не бих рекао да смо близу Трећег светског рата пошто немамо исте проблеме као пред почетак Другог светског рата. Ипак, морам рећи да је данашњи свет веома добро војно опремљен и снабдевен. Може се лако доказати узрок насиља. У ратној пропаганди, прво што се ради јесте да се направе две групе, затим се једна група проглашава за мање вредну: узмимо пример Ирана – говоре за Иранце да су варвари, да је Иран јако лоша земља, да би подстакли њихов сукоб, да се људи међусобно поубијају. Због тога ми из Института за истраживање мира стално констатујемо да је битно да се не делимо у колоне, јер ако то учинимо, онда ће други корак бити да постоји пропаганда која ће рећи да једна група, називимо је групом Б, није вредна живота – нека нестане. Трећи корак, бомбардовање, само је логичан сплет развоја прве две горе наведене тачке, и оне су најважније: значи, стварање група и пропагандно урушавање. То се сада управо дешава са муслиманима који су оптужени за скоро све терористичке нападе. Требало би увек полазити од тога да већина људи жели да заснује породицу, да има стално запослење; и ти људи нису насилни, не желе никога да убију; 90 процената светске популације није насилно, а

тих 10 процената, који су умешани у разне насилне радње, они су једним делом и целати и жртве. Неко ко је изгубио породицу и сам постаје насилник, тако што се свети, убија друге; а осталима је мозак толико испран да их можемо послати у Ирак, и рећи да Садам Хусеин има удела у терористичком нападу 11. септембра, и они ће убијати људе које до сада никада у животу нису видели.

Хтели „пси рата“ да признају или не, очигледно је да се данас многи ратови воде не само за геостратешке позиције, него и за природне ресурсе, пре свега за нафтне деривате. За које природно добро ће се у будућности водити сукоби? Да ли је то вода, чији извори све више пресушују?

- Тренутно је нафта важнији разлог за ратовање од воде, из разлога што се са њом може више новца зарадити: најбољи пример је цена барела од око 100 долара. Сагледајмо профит из другог угла. „Шел“ је у првом кварталу ове године имао нето зараду од 7 милијарди долара, а Саудијска Арабија је у 2010. имала нето зараду од 235 милијарди долара. И све остале земље, попут Русије, енормно зарађују на продаји нафтних деривата. Код воде то још није случај, просто зато што код воде, у поређењу са нафтом, немамо ни приближно исте бројке. Међутим, када би ишли кроз пустињу и тамо наишли на кофу нафте и кофу воде, свако од нас би се определио за воду, јер је вода за живот куд и камо важнија од нафте. Највећи део воде широм света је морска вода, чак 98 процената, а слатка вода обухвата само 2 процента. У пољопривреди се све интензивније употребљава слатка вода, из дубоких земљаних слојева, а резултат тога је смањење нивоа воде. Зато је тачна Ваша тврдња да је вода могући повод за конфликт, из простог разлога: да би се користила слана и слатка вода, потребна је енергија, а онда се поново враћамо на нафту. Важно је схватити да је конзумирање нафте нагло порасло; 1945. године за дневну употребу требало нам је 6 милиона бачви нафте, док нам данас треба 88 милиона бачви. Важно је да земље, као што је Швајцарска, теже да буду што мање независне од нафтних деривата, да створе алтернативну производњу енергије. У супротном ће се конфликти све више заоштравати. Знамо да је тешко помоћу сунца, ветра, геотермалних постројења и хидроенергије створити енергију, али је могуће.

Балкан је одувек био важан геостратешки центар где су се сукобљавали интереси истока и запада. Последњи у низу

ратова догодио се у Југославији, за нас у Србији најактуелнији на Косову и Метохији. Да ли су међународни режисери умешали прсте у сукобу између Срба и Албанаца?

- Балкан је веома погодан за дестабилизацију, јер је то област у којој живе народи различитих вероисповести, и то углавном католици, православци и муслимани. Када међународни стратези желе да дестабилизују Балкан, они на располагању имају не две, него три конфликтне групе, са традиционалних, верских, историјских и културних аспеката. Најбољи је пример Југославија. Народи који су живели у њој нису били свесни чињенице да ће бити ослабљени после разбијања државе, па су се брзо разишли. Албанци и Србе је лако било завадити, пошто су једни православне, а други муслиманске вероисповести. Стално говорим да у рату нема победника; то важи и за Ср-

Желео бих да истакнем важну чињеницу да је у последњих двеста година светско становништво порасло од једне до седам милијарди, или упрошћено, годишње осамдесет милиона. Истовремено у појединим земљама опада производња нафте: Мексико, Велика Британија, Норвешка, Америка, Индонезија; то је такозвани „Peak Oil“ феномен, уз тенденцију да један добар део света све више улаже у своју ратну индустрију, поседујући атомске бомбе, биолошке бомбе, хемијске бомбе и аутоматско оружје, које и ђак може употребити у школи.

бе и Албанци. Замислимо ситуацију да у Швајцарској, која је тројезична држава, режиремо поделу и конфликт тако што ћемо рећи да се негде десио инцидент, који још уопште није истражен, због кога би у немачком говорном подручју оптужили становништво француског говорног подручја за ширење мржње, нетолеранције и нетрпељивости. Брже-боље се стварају групе са вођом на челу, ког сви следе, и нико притом не размишља да хладне главе испита цео случај. На дело сада поново ступају стратези рата и наоружавају једну страну, као што су Американци и Енглези активно снабдевали ОВК. Недуго затим следи нови физички инцидент са првим мртвима (сетимо се Рачка), који из угла западног актера делује запањујуће. Чим се све ово одиграло, на сцену ступају медији са великим насловима „Ми идемо доле да помогнемо

угроженој страни“. Да је цео инцидент подстакнут кроз поделу, наоружање и навијање да се обе стране поубијају – све то народ заборавља.

За крај нашег разговора, желео бих Вас упитати какву поруку шаљете нашим читаоцима у улози директора Швајцарског института за истраживање мира.

- Желео бих да истакнем важну чињеницу да је у последњих двеста година светско становништво порасло од једне до седам милијарди, или упрошћено, годишње осамдесет милиона. Истовремено у појединим земљама опада производња нафте: Мексико, Велика Британија, Норвешка, Америка, Индонезија; то је такозвани „Peak Oil“ феномен, уз тенденцију да један добар део света све више улаже у своју ратну индустрију, поседујући атомске бомбе, биолошке бомбе, хемијске бомбе и аутоматско оружје, које и